

- 26** Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret,
- 27** k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria.
- 28** Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“
- 29** Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená.
- 30** Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha.
- 31** Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.
- 32** Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.
- 33** Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“
- 34** Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“
- 35** Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.
- 36** Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná.
- 37** Neboť ‚u Boha není nic nemožného‘.“
- 38** Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.

„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

Lk 2,34–35



JEREMIÁŠ IX.

Kdo dá hlavě mé vodu a očím mým studnici slzí, a plakatí budu ve dne i v noci zbitých dcery a lidu mého.

PÍSEŇ PÍSNÍ, KAPITOLA 5

¹ Do zahrady své jsem přišel, sestro má, nevěsto, sbíral jsem svou myrhu a svůj balzám, z plástve jsem jedl svůj med, pil víno své a mléko. Jezte, přátelé, a pijte, opájejte se laskáním.

² **Spím**, ale srdce mé bdí. Slyš, milý můj klepe: "Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vždyť mám hlavu plnou rosy, v kadeřích krupěje noční."

³ Svlékla jsem šaty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zašpinit?"

⁴ Můj milý prostrčil otvorem ruku a celé mé nitro ze zachvělo před ním.

⁵ Vstala jsem otevřít milému svému. Z rukou mi kanula myrha, myrha stékala z mých prstů na rukojeť zástrčky.

⁶ Než jsem však milému otevřela, můj milý odbočil jinam. Život ze mne prchal, když ke mně mluvil. Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi.

⁷ Našli mě strážci obcházející město, zbili mě, zranili mě, přehoz mi strhli strážci hradeb.

⁸ Zapřisáhám vás, jeruzalémské dcery, jestliže najdete mého milého, co mu sdělíte? Že jsem nemocna láskou.

⁹ Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, ty nejkrásnější z žen? Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, že nás tak zapřisáháš?

¹⁰ Můj milý je běloskvoucí i červený, významnější nad tisíce jiných.

¹¹ Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou trsy palmových plodů, černé jako havran.

¹² Jeho oči jsou jako holubi nad potůčky vod, v mléce se koupou, podobné vsazeným drahokamům.

¹³ Jeho líce jsou jak balzámový záhon, schránky kořených vůní, jeho rty jsou lilie, z nichž kane tekutá myrha.

¹⁴ Jeho ruce jsou válce zlaté taršišem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny safíry vykládané.

